

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **M., s. r. o., so sídlom L., IČO: X.**, právne zastúpeného J. M., advokátom, K. proti odporcovi **Mesto L., N., IČO: X.**, právne zastúpenému JUDr. D. P., advokátom, D., **o zaplatenie 516 379,54 € s príslušenstvom**, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28. februára 2012, č. k. 43Cob/203/2011-651, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Lučenec rozsudkom zo dňa 06. 05. 2011, č. k. 14Cb 35/2005-562, rozhodol tak, že zamietol návrh navrhovateľa na zaplatenie odplaty vo výške 162 013,44 € s 9% úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy odo dňa 28. 02. 2005 až do zaplatenia. Vo zvyšku, čo do zaplatenia sumy 354 366,10 € s prísl., konanie zastavil. Navrhovateľ zaviazal k povinnosti nahradiť odporcovi trovy konania vo výške 16 484,54 € na účet právneho zástupcu odporcu.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že na základe vykonaného dokazovania listinnými dôkazmi, znaleckými posudkami, ako aj svedeckými výpoveďami dospel k záveru, že navrhovateľ si uplatnil v návrhu právo na zaplatenie odplaty za rekonštrukčné práce na objekte reštauračného zariadenia L., ktoré mal v prenájme, vrátane ceny plynofikácie a realizácie plynovej prípojky s tým, že podľa pôvodnej dohody, obsiahnutej v nájomnej zmluve, uzavretej medzi navrhovateľom a L. dňa 30. 11. 1999, bolo dohodnuté, že účelne vynaložené náklady na rekonštrukciu a údržbu (nie bežnú) budú

odpočítateľnou položkou z nájomného, ktoré sa zaviazal navrhovateľ platiť L. vo výške 300 000,-- Sk mesačne.

Súd prvého stupňa dospel k záveru, že navrhovateľ nemá právo na zaplatenie odplaty za rekonštrukčné práce, ktorej sa domáha v tomto konaní s poukazom na ust. § 667 ods. 1 a § 680 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka a ani na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že odporca nie je pasívne legitimovaným účastníkom v tomto spore. Navrhovateľ v konaní nepreukázal, že zo strany L., a. s., boli ním vynaložené náklady uznané ako účelné a ani tú skutočnosť, že by boli vopred schválené. Tiež skonštatoval, že výška vynaložených nákladov navrhovateľom na rekonštrukciu prenajatej nehnuteľnosti je z dôvodu absencie dôkazov nepreskúmateľná a objasnenie výšky vynaložených nákladov navrhovateľom nepriniesli ani svedecké výpovede, ktoré boli rozporné. Vzhľadom k tomu, že nájomný vzťah medzi navrhovateľom a L.L. a. s., skončil ku dňu 31. 07. 2003 a odporca nadobudol vlastnícke právo k pôvodne prenajatým nehnuteľnostiam navrhovateľom až dňa 26. 09. 2003, nemohol byť odporca v žiadnom právnom vzťahu s navrhovateľom, keďže vlastníctvo k nehnuteľnostiam nadobudol až po ukončení nájomného vzťahu navrhovateľa s L.L. a. s. Odporca neprevzal žiadne záväzky po L., a. s., napriek tomu, že bol ich zakladateľom a za takéto záväzky L., a. s., ani neručí. Nárok nebolo možné priznať navrhovateľovi ani z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, pretože navrhovateľ nezhodnotil nehnuteľnosť prenajatú mu odporcom. Ak vzniklo bezdôvodné obohatenie, tak vzniklo na strane L., a. s., ako bývalých vlastníkov prenajatej nehnuteľnosti. Súd prvého stupňa preto návrh navrhovateľa v tej časti, v ktorej nechal návrh späť, zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p. tak, že odporcovi, ktorý mal úspech, priznal právo na náhradu trov konania vo výške 16 484,54 €.

Na odvolanie navrhovateľa odvolací súd napadnutým rozhodnutím potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že predmetom odvolacieho konania je preskúmanie rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým zamietol návrh navrhovateľa na zaplatenie sumy 162 013,44 €, uplatnenej navrhovateľom voči odporcovi titulom úhrady nákladov spojených so zmenami na prenajatej nehnuteľnosti, ktoré vykonal navrhovateľ podľa jeho tvrdenia so súhlasom L., a. s., ktorým nehnuteľnosť patrila v čase od 30. 11. 1999 do 31. 07. 2003 tak, ako to navrhovateľ v návrhu

tvrdil. Navrhovateľ si uplatnil aj právo na 9% úrok z omeškania odo dňa 28. 02. 2005 až do zaplatenia dlžnej čiastky.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti prvej výrokovej vety je vecne správne, preto sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Poukázal na ust. § 680 ods. 2 Občianskeho zákonníka, upravujúce prechod práv a povinností na nadobúdateľa prenajatej veci, ktoré je obsiahnuté v rámci všeobecnej úpravy nájomnej zmluvy a dopadá aj na vzťahy, ktoré riešia prenájom nebytových priestorov, pretože zvláštna úprava tohto nájomného vzťahu, nachádzajúca sa v zákone č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, a to v nadväznosti na ust. § 720 Občianskeho zákonníka neobsahuje špeciálne ustanovenie o dôsledkoch zmeny vlastníka prenajatej veci za trvania nájomného vzťahu. Preto je podľa odvolacieho súdu nutné použiť všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o nájomnej zmluve (§ 663 a nasl. Občianskeho zákonníka), a to konkrétne ust. § 680, ktorý túto otázku výslovne rieši. Odvolací súd zdôraznil, že ak dôjde k zmene vlastníctva k prenajatým nebytovým priestorom za trvania nájomného vzťahu, vstupuje nadobúdateľ do právneho postavenia prenajímateľa. Ide o zvláštny prípad právneho nástupníctva (sukcesie), s ktorým je spojený ten dôsledok, že na nadobúdateľa prechádzajú práva a povinnosti prenajímateľa z nájomného vzťahu priamo zo zákona - ex lége, ak nastane právna skutočnosť, s ktorou zákon tento dôsledok, a to nadobudnutie vlastníckeho práva k prenajatej veci, spája. Nadobúdateľ tak vstupuje do pôvodného nájomného vzťahu so všetkými jeho základnými obsahovými atribútmi, akými sú predmet nájmu, práva a povinnosti prenajímateľa, čo je dané povahou nájomného vzťahu a ktoré vyplývajú zo zákona, resp. z nájomnej zmluvy. Na nadobúdateľa však neprechádzajú z titulu právneho nástupníctva všetky práva a povinnosti prenajímateľa. Na nadobúdateľa neprechádzajú najmä peňažné pohľadávky, ako ani dlhy prenajímateľa, vzniknuté za trvania pôvodného nájomného vzťahu, akými sú napr. pohľadávka prenajímateľa na splatné nájomné, povinnosť zaplatiť splatnú pohľadávku nájomcu na zľavu z nájomného a pod. Na nového prenajímateľa (nadobúdateľa prenajatej veci) neprechádzajú ani práva a povinnosti prenajímateľa, vzniknuté v súvislosti so zmenami prenajatej veci vykonanými nájomcom za trvania pôvodného nájomného vzťahu bez súhlasu prenajímateľa. Preto nájomca, ktorý bez súhlasu pôvodného prenajímateľa zhodnotil prenajaté nebytové priestory ich stavebnou úpravou, či akoukoľvek zmenou, nie je oprávnený uplatňovať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči

novému prenajímateľovi, ktorý neskôr nadobudol nehnuteľnosť, v ktorej sa rekonštruované nebytové priestory nachádzajú, ale len voči tomu, kto bol jej vlastníkom v čase uskutočnenia rekonštrukčných prác, pretože odporca nevstúpil do žiadneho právneho vzťahu s navrhovateľom, ktorý by bol pokračovaním nájomného vzťahu s pôvodným prenajímateľom, L., a. s. Odvolací súd dodal, že pasívne legitimovaným na zaplatenie nákladov, ktoré sú predmetom sporu a ktoré mal navrhovateľ vynaložiť na rekonštrukciu nehnuteľnosti, patriacej v tom čase L., a. s., sú preto L., a. s., a nie odporca.

Odvolací súd ďalej zdôraznil, že vychádzal zo skutkového stavu, zisteného súdom prvého stupňa a stotožnil sa s tým, že náklady, ktoré vynaložil navrhovateľ na zmenu prenajatej veci a ktorých zaplatenia sa v konaní domáha, by mohli byť uplatnené len voči L., a. s., a to titulom bezdôvodného obohatenia s poukazom na ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože by šlo o plnenie bez právneho dôvodu, výška ktorého sa rovná čiastke, o ktorú sa nehnuteľnosť zhodnotila. Tieto boli tak, ako to vyplýva z listinných dôkazov, predložených navrhovateľom, vynaložené ešte v čase existencie prvej, aj keď neplatnej nájomnej zmluvy, a to v období od 03. 05. 2000 do 14. 09. 2000. Nesporné preto je, že za predpokladu preukázania skutočného vynaloženia finančných prostriedkov ako nákladov na rekonštrukciu prenajatej nehnuteľnosti, patriacej vtedy L., a. s., ako aj nákladov na vykonanie plynofikácie, by bol mal navrhovateľ vyššie uvedené právo, a to bez ohľadu na to, či by bol býval daný písomný alebo len ústny súhlas prenajímateľa v tej časti, v ktorej by ich nebolo možné započítať voči nájomnému, avšak len voči Lučenským kúpeľom, a. s., ako vlastníkovi prenajatej nehnuteľnosti. Odvolací súd však považoval za potrebné uviesť, že podstatné pri uplatnení nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je to, či sa zhodnotenie nehnuteľnosti navrhovateľom premietlo do výšky ceny nehnuteľnosti, ale to, či a v akom rozsahu skutočne k zhodnoteniu nehnuteľnosti vo vlastníctve pôvodného prenajímateľa L., a. s., došlo. Ďalej zdôraznil, že nárok na náhradu nákladov spojených so zmenami na nehnuteľnej veci je samostatným občianskoprávnym nárokom, ktorý je potrebné uplatniť voči pôvodnému prenajímateľovi, pokiaľ nový vlastník nehnuteľnosti nevstúpil do všetkých práv a povinností predchádzajúceho prenajímateľa tak, ako sa to stalo v prejednávanej veci.

Podľa odvolacieho súdu najdôležitejšia skutočnosť je v prejednávanej veci tá, že nájomný vzťah, uzavretý medzi navrhovateľom a pôvodným prenajímateľom L. a. s.,

skončil prv, než by bol odporca ako nový vlastník plynule vstúpil do práv a povinností pôvodného prenajímateľa. Preto ani odporcovi ako novému vlastníkovi nehnuteľnosti, ktorý nevstúpil do právneho postavenia pôvodného prenajímateľa, nevznikla povinnosť náklady vynaložené navrhovateľom zaplatiť.

Odvolačí súd sa stotožnil s právnym posúdením veci súdom prvého stupňa v tom, že odporca nie je pasívne legitimovaným účastníkom v tomto spore, pretože v prípade zmien predmetu nájmu pri nebytových priestoroch, ktoré boli vykonané bez súhlasu prenajímateľa s poukazom na ust. § 680 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nároky nájomcu, založené zmenou veci bez súhlasu predchádzajúceho prenajímateľa na nového vlastníka veci neprechádzajú. Keďže ďalší nájomný vzťah, ktorý bol založený nájomnou zmluvou medzi navrhovateľom a L., a. s., dňa 21. 07. 2001, t. j. už po vynaložení nákladov navrhovateľom, bol ukončený ku dňu 31. 07. 2003, t. j. v čase, kedy ešte nehnuteľnosť, ktorá bola prenajatá a ktorú mal navrhovateľ zmeniť v dôsledku jej rekonštrukcie a plynofikácie, bola vo vlastníctve L., a. s., mohlo navrhovateľovi vzniknúť právo uplatniť si vynaložené náklady na prenajatú nehnuteľnosť len voči pôvodnému vlastníkovi nehnuteľnosti. Preto dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je v napadnutej časti prvej výrokovej vety vecne správne, preto ho podľa ust. § 219 O. s. p. potvrdil. Výrok o trovách konania sa zakladá podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie, odôvodnené v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. Dovolateľ poukázal na zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 30. 11. 1999 a 24. 07. 2001, v ktorých bolo zakotvené, že nájomca vynaložené náklady na stavebné a rekonštrukčné práce nehnuteľného objektu L. (predmet nájmu) si môže započítať na úhradu nájomného, ktoré bolo dohodnuté vo výške 300 000,-- Sk. Z uvedeného dôvodu vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia súdu prvého stupňa, že na strane odporcu je daný nedostatok pasívnej legitimácie v spore, navrhovateľ poukázal už v odvolacom konaní na ust. § 667 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovenia je zrejmé, že nájomca a v danom prípade aj navrhovateľ, má právo na náhradu nákladov. Dovolateľ ďalej poukázal na ust. § 680 ods. 2 Občianskeho zákonníka, judikát R 37/2007, pričom dodal, že vzhľadom na skutkový stav, prezentovaný v konaní, vzniklo právo navrhovateľa vo vzťahu k L., a. s. V dovolaní dovolateľ

uviedol podrobný opis skutkového stavu veci a má za to, že v konaní je založená pasívna legitimácia odporcu.

Z vykonaného dokazovania podľa dovolateľa vyplynula skutočnosť, že odporca či už v čase výkonu funkcie primátora mesta MUDr. M. do druhej polovice roku 2002, ako aj neskôr primátorom Ing. M., mal vedomosť o zhodnocovaní nehnuteľného objektu L. navrhovateľom. Dovolateľ zdôraznil, že všetky rekonštrukčné práce vykonával so súhlasom vlastníka - prenajímateľa tohto objektu. Poukázal aj na bezodplatný prevod vlastníckych práv k dotknutej nehnuteľnosti, ktorý podľa jeho názoru nesie znaky účelovosti. S poukazom aj na ust. § 458 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka konštatoval, že odporca ako jediný akcionár L., a. s., ktorá obchodná spoločnosť bola vlastníkom a prenajímateľom nehnuteľného objektu L., a. s., vo vzťahu k navrhovateľovi, získal bezdôvodné obohatenie uskutočnením stavebných a rekonštrukčných prác zo strany navrhovateľa na nehnuteľnom objekte, a to konaním smerujúcim k bezodplatnému prevodu vlastníckych práv k tomuto objektu pri súčinnosti osôb personálne prepojených medzi L., a. s. a odporcom. Uvedené konanie podľa dovolateľa nesie znaky nedobromyseľnosti, resp. takého konania, ktoré by v konečnom dôsledku čo najúčinnnejšie eliminovalo práva navrhovateľa na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom k týmto skutočnostiam má dovolateľ za to, že jeho dovolanie je dôvodné. Dovolateľ preto navrhuje, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil (prípadne súdu prvého stupňa) na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.). Dospel pritom k záveru, že z hľadiska jeho prípustnosti neboli splnené zákonné podmienky.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ustanovenia § 237 až § 239 O. s. p.

Podľa ust. § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v ust. § 237 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale i z úradnej povinnosti podľa ust. § 241 ods. 1 O. s. p. V prípade, že dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal. Dovolací súd postupuje rovnako i v prípade, že dovolanie nie je v zmysle ust. § 238 a § 239 O. s. p. prípustné.

Ďalej prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje ust. § 238 O. s. p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej zmenený, resp. v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu, vysloveného v tejto veci a tiež v prípade, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V danom prípade neboli splnené podmienky pre prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 238 O. s. p., pretože odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a prípustnosť dovolania nevyslovil.

Vzhľadom na uvedené, dovolací súd skúmal, či je daný dôvod prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p. Dovolateľ vady konania v zmysle ust. § 237 O. s. p.

v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodíť.

Dovolací súd je pri preskúmaní právoplatného rozhodnutia odvolacieho súdu viazaný rozsahom dovolacieho návrhu a uplatneným dovolacím dôvodom. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodom uvedeným v dovolaní sa prejavuje nielen vo viazanosti dôvodom zodpovedajúcim niektorému v zákone vymedzenému dovolaciemu dôvodu, ale predovšetkým vo viazanosti tým, ako bol tento dovolací dôvod v dovolaní opísaný, t. j. uvedenie okolností, z ktorých dovolateľ usudzuje, že uvedený dovolací dôvod je daný.

Navrhovateľ dovolanie odôvodnil tým, že v odvolacom konaní došlo k vade, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pričom rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p.).

Inou vadou konania podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., na ktorú musí dovolací súd prihliadať aj vtedy, ak nie je dovolaním namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle ust. § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2

písm. b/, c/ O. s. p. v prípade, ak je dovolanie procesné prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v súlade s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal, nakoľko mu žiadne nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 26. februára 2013

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová